

=====
Ref. queixa núm. 071232
=====

Assumpte: discriminació del valencià en comunicacions oficials i dret a elegir la llengua oficial.

Senyor,

Com vosté sap, vam rebre en esta institució un escrit firmat pel Sr. (...), regidor de l'Ajuntament de Benaguasil, que va quedar registrat amb el número indicat més amunt.

Substancialment exposava els fets i les consideracions següents:

Que, tant com a ciutadà, com en la condició de regidor, ha sol·licitat reiteradament a l'Ajuntament de Benaguasil que totes les comunicacions que li dirigisca este consistori, ja siga com a ciutadà, ja siga com a regidor, siguen en valencià.

Que, així mateix, com a regidor havia demanat, tant verbalment com per escrit, que les actes dels plens municipals, de les juntes de govern local i la resta de documents oficials siguen redactades en les dues llengües cooficials de la Comunitat Valenciana, valencià i castellà, atés que, d'altra banda, Benaguasil és un municipi de predomini lingüístic valencià.

Que totes les instàncies que havia formulat en el sentit indicat davant el consistori han tingut el silenci com a resposta, i han estat obviades, i per això considerava que s'estaven vulnerant els seus drets lingüístics i el seu dret a elegir la llengua oficial en què vol relacionar-se amb l'Administració pública i, en definitiva, la legislació vigent respecte de l'ús del valencià i el mandat estatutari que imposa a tots els poders públics, ja siguen autonòmics o locals, l'obligació de promoure l'ús del valencià en tots els àmbits públics a fi que supere la desigualtat encara existent respecte del castell, i la mateixa LUEV.

En considerar que la queixa reunia els requisits establits en els articles 12 i 17 de la Llei 11/1988, de 26 de desembre, del Síndic de Greuges, va ser admesa, i en vam donar trasllat a l'ajuntament esmentat, de conformitat amb el que determina l'article 18.1 de la citada llei, a fi de contrastar les alegacions formulades per la persona interessada i per demanar que ens remetera informació suficient sobre la realitat d'estos fets i de la resta de circumstàncies concurrents en este supòsit, i que fera extensiu el seu informe a concretar les previsions existents per a adaptar les seues estructures al règim de cooficialitat lingüística instaurat a la Comunitat Valenciana per la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia i la Llei d'ús i ensenyament del valencià.

La comunicació rebuda de l'Ajuntament de Benaguasil donava compte del que transcrivim seguidament:

- “El dret a la no-discriminació per motius lingüístics està regulat expressament:
- En el paràgraf tercer de l'article 6.4) de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, aprovat per la Llei orgànica 1/2006.
 - En la Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'ús i ensenyament del valencià.
 - Article 36 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.
En primer lloc, cal distingir dos supòsits:

1. La redacció de documents públics, com ara les actes dels plens, de junta de govern, etc. en valencià.

2. Que les comunicacions dirigides al reclamant, tant en la seua condició de ciutadà com de regidor, siguen realitzades en valencià.

Quant al primer punt, l'article 12 de la Llei 4/1983 esmentada abans deixa clar que la **redacció de documents públics es farà en valencià o castellà, no en les dues llengües**, com pretén el regidor sol·licitant; per tant, no hi ha raó per a reflectir els acords dels òrgans col·legiats en les dues llengües.

Esta redacció ha d'interpretar-se, així mateix, tenint en compte l'article 3 del Reial Decret 1111/1979, de 10 de maig, de regulació de l'ús de les diverses llengües espanyoles en les actuacions de les corporacions locals; un reglament que, tot i el temps que ha transcorregut, no es troba derogat expressament i resulta ser d'aplicació.

En este sentit, l'article 3.1 del RD 1111/1979 cita que "es redactaran en castellà i potestativament en la llengua usual del territori de la respectiva corporació les actuacions d'aquella, i en particular, les actes, resolucions, convocatòries i la resta de documentació municipal."

Quant al segon supòsit referit al fet que les comunicacions dirigides al reclamant, tant en la seua condició de ciutadà com en la de regidor, es duguen a terme en valencià, abans d'entrar en el fons de l'assumpte, hem de tenir en compte una sèrie de consideracions; si bé en els territoris dotats d'un estatut de cooficialitat lingüística, l'ús pels particulars de qualsevol llengua oficial té efectivament plena validesa en les relacions que mantinguen amb qualsevol poder públic que es trobe en este territori, i és el dret de les persones a l'ús d'una llengua oficial un dret basat en la Constitució i en el respectiu estatut d'autonomia (STC 82/1986 F.31) i, d'acord amb això els poders públics (estats, autonòmics i locals) ubicats a les comunitats autònomes amb llengües cooficials tenen el deure

d'adaptar-se a la situació de bilingüisme estatutàriament establida, tot això amb les matisacions i precisions realitzades pel Tribunal Constitucional.

Si les circumstàncies són així, resulta evident que una de les principals exigències per a donar resposta administrativa al fet del bilingüisme és la de disposar d'un funcionari capaç d'utilitzar adequadament les llengües cooficials a la nostra comunitat autònoma, com a mínim en la proporció adequada perquè el fet de la cohabitació real i oficial tinga la seua plasmació en el funcionament de les administracions públiques.

Tal com ha declarat el mateix Tribunal Constitucional, és possible considerar com a mèrit per a la provisió de vacants el coneixement de la llengua pròpia de la comunitat autònoma. Per la seua banda, segons la STC 46/1991, de 28 de febrer, l'exigència del coneixement de la llengua cooficial autonòmica es pot incloure perfectament dins els mèrits i les capacitats requerides per a ingressar en l'Administració pública i guarda relació amb l'article 103 de la CE; però també, segons la mateixa sentència, es concreta que "sempre que en els procediments d'accés a la funció pública no s'utilitze l'exigència de coneixement de l'idioma autonòmic d'una manera desenraonada i desproporcionada que impedisca l'accés d'altres ciutadans espanyols (...)."

També ha declarat el Tribunal Constitucional que seria contrari al dret d'igualtat en l'accés a la funció pública l'exigència d'un nivell de coneixement de l'idioma autonòmic sense cap relació amb la capacitat requerida per a exercir la funció de què es tracte.

En l'Ajuntament de Benaguasil, un nombre considerable de funcionaris o personal laboral fix obtingueren la plaça abans de l'any 1983, any en què es va publicar la Llei de les Corts Valencianes de 23 de novembre de 1983, d'ús i ensenyament del valencià.

D'altra banda, en els concursos-oposició duts a terme en este Ajuntament per a la provisió de llocs de treball s'ha seguit la doctrina legal vigent actualment, relacionada amb el tema que ens ocupa i que seguidament resumim: primer, que el principi general continua sent que puga valorar-se com a mèrit no eliminatori el coneixement de les llengües diferents del castellà; segon, que per a concretes i determinades places, els poders públics competents pugen donar-li este caràcter eliminatori a la prova de coneixement de l'idioma cooficial de la respectiva comunitat autònoma; tercer, la finalitat d'esta excepció a la regla general és la de generalitzar en l'Administració la presència de personal de parla vernacle, com una manera de garantir el dret a usar-la pels ciutadans de la respectiva comunitat autònoma. Diverses sentències del Tribunal Suprem consideren que l'exigència del bilingüisme depén de l'índole del lloc de treball de què es tracte, i d'altra banda, que esta exigència serà discriminatòria quan s'impose per a cobrir places que estiguen directament vinculades a la utilització pels administrats de la llengua de la comunitat. SSTS de 17 de maig de 1991, 8 de juliol de 1991, 18 d'abril de 1995.

Tot i les consideracions anteriors, i en relació amb el dret subjectiu del regidor que tota comunicació es faça en valencià, és cert que aquelles hauran de dur-se a terme tenint en compte els mitjans materials i els recursos humans de què

disposa cada administració. I si bé és cert que el personal de l'Ajuntament és majoritàriament bilingüe castellà/valencià oral, no passa el mateix amb l'escriptura, ja que el nivell d'exigència a l'hora de redactar un document en valencià és superior al nivell Oral, tot i haver superat les proves requerides per la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià de nivell Elemental o Mitjà.

D'altra banda, en esta Administració local volem manifestar que s'estan fent esforços en esta matèria per adaptar les nostres estructures al règim de cooficialitat lingüística. I que en cap moment este Ajuntament ha pretés vulnerar els drets lingüístics i el dret a elegir la llengua amb què el regidor vol relacionar-se amb l'Administració pública, i hem donat curs a tots els seus escrits presentats en valencià.”

La comunicació rebuda va ser posada de manifest a l'interessat amb l'objecte que formulara les al·legacions que considerara convenientes, i així ho va fer i va ratificar substancialment el contingut del seu escrit inicial de queixa i, en el qual, entre altres consideracions que no fan al cas, cal destacar els punts que transcrivim seguidament:

«(...) – Quant al primer punt, és a dir, la redacció de documents públics, actes de plens, de juntes de govern, comissions... l'article 13.1 de la Llei 4/1983, Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, i no el 12 com indica el Sr. Alcalde, estableix la possibilitat de redactar els documents públics en valencià o en castellà i en el seu apartat 3 diu: “En la resta de casos, les còpies i certificacions seran lliurades en la llengua sol·licitada per l'interessat o demandant, i els notaris i altres fedataris públics hauran de traduir, quan corresponga, les matius i els originals. **En tot cas, sempre es podran fer en les dues llengües.**”

D'altra banda, el Sr. Alcalde, per a justificar la seua forma de procedir, cita el RD 111/1979 i omet intencionadament una norma, encara que llunyana a la realitat actual, més pròxima i específica al tema que ens ocupa com és el RD 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals (ROF) el qual estableix en l'article 86.1 que “les convocatòries de les sessions, els ordres del dia, mocions, vots particulars, propostes d'acord i dictàmens de les Comissions Informatives es redactaran en llengua castellana o en la llengua cooficial a la Comunitat Autònoma a què pertanga l'entitat, d'acord amb la legislació aplicable i als acords adoptats respecte d'això per la corresponent Corporació.”

L'article 110 del ROF estableix el següent: “Serà aplicable a la redacció de les actes el que disposa l'article 86.1 quant a la utilització de les llengües.”

Estos articles cal posar-los en relació amb allò que s'ha establert pels articles 5 i 7 de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, l'article 6 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana aprovat per la Llei Orgànica 1/2006, així com l'article 3,2 de la Constitució Espanyola.

Volem significar que el terme municipal de Benaguasil està declarat de predomini lingüístic valencià d'acord amb l'article 35 de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià i que, com no podia ser d'una altra forma, tots els actes de l'Ajuntament es desenvolupen en la llengua autòctona (Plens, Juntes de Govern Local, Comissions Informatives,...).

Qui sotasigna no va sol·licitar al Sr. Alcalde que les actes anaren redactades necessàriament de forma bilingüe, sinó que va plantejar açò com a últim extrem segons

escrit presentat en el Registre General el 23 de juliol i del qual mai va obtindre contestació, i en el qual es deia : “(...) i les actes de Plens, Juntes de Govern Local, Comissions Informatives, i quantes altres hi haguera, **almenys** la seua redacció siga en les nostres dues llengües oficials (...)”. És a dir, si no es volen redactar només en valencià, que almenys ho siguen en bilingüe.

-Respecte del segon punt, que les comunicacions dirigides al reclamant, tant en la seua condició de ciutadà com de regidor, siguen realitzades en la llengua valenciana.

El senyor Alcalde en el seu informe fa ús de quasi dos folis intentant justificar el seu il·legal mode de procedir adduint raons pelegrines quan no mentint sobre la formació i data d'accés dels funcionaris públics a l'Ajuntament. La veritat és que reiteradament el demandant ha sol·licitat que els escrits de l'Ajuntament dirigits a ell ho siguen en valencià i, a pesar d'haver sol·licitat i rebut desenes d'escrits per part del senyor Alcalde, ni un sol d'ells ho ha sigut en la llengua sol·licitada, i així mateix els escrits presentats exigint respecte a la legalitat mai han rebut resposta del senyor Alcalde.

El dret exigít pel sol·licitant gaudeix d'una extensa normativa posada de manifest en el punt anterior a la qual cal afegir el que estableix l'article 36 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, i per això no cal estendre's en la seua argumentació.

El 2 d'octubre del 2003 l'Acadèmia Valenciana de la Llengua va realitzar una declaració institucional dirigida a les Corts Valencianes, al Govern Valencià, a les Diputacions Provincials i a tots els Ajuntaments de la Comunitat Valenciana, on es demanava fer efectiva a totes les institucions públiques assumint la responsabilitat de portar a terme el Pacte pel Valencià i els Acords per la promoció del valencià, la qual cosa va realitzar la Generalitat de manera directa amb l'adopció del decàleg de mesures per a l'ús del valencià en l'administració autonòmica. També la Diputació Provincial de València va aprovar el 23 de setembre del 2003 la moció que deia “(...) els grups polítics als quals representem volem reafirmar el clar compromís amb l'idioma valencià, en les seues peculiaritats i en el seu ús i foment en tots els àmbits.”

El 18 de setembre del 2007 el sol·licitant va presentar en l'Ajuntament per Registre una Moció "Sobre l'ús del valencià en l'Ajuntament de Benaguasil" en línia amb allò que s'ha manifestat per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, sense que en data de hui l'Alcalde haja tingut a bé debatre-la en Ple, el 17 de novembre del 2003 ja presentàrem una moció en idèntic sentit a l'exposat i el senyor Alcalde mai la va admetre per al seu debat en Ple.

El sol·licitant vol posar de manifest el poc o nul respecte que el senyor Alcalde de Benaguasil de mostra per la Sindicatura de Greuges com a alta institució de la Generalitat Valenciana, ni per la llengua valenciana, primer per redactar dos folis d'informe intentant confondre, i segon per faltar a la veritat conscientment en relació a la formació dels funcionaris i any d'accés a la funció pública al·legant que un nombre considerable d'ells van obtindre la plaça amb anterioritat a l'any 1983, any en què es va aprovar la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià intentant amb això justificar el seu no-acatament.

En la plantilla de personal de l'Ajuntament de Benaguasil figuren 50 funcionaris, els pertanyents a l'Administració General són els competents en la redacció de documents, de

tots ells només tres van ingressar en la funció pública amb anterioritat a 1983 i són el dipositari, la interventora i el responsable del Registre de documents, a cap dels tres els competeix donar forma als documents, quasi tot el personal de secretaria i administratiu, que són els competents per a això, van accedir a l'ajuntament a partir del 2000, i anys porta la Junta Qualificadora de Coneixements en Valencià impartint formació, recordar també l'existència de programes informàtics com el SALT. Quan el senyor Alcalde vol, en actes propagandístics i des de l'Ajuntament sí que emet escrits en valencià.»

Una vegada conculsa la tramitació ordinària de la queixa, li demane que considere els arguments que a continuació li expose i que constitueixen els fonaments de la resolució amb què concloem.

Com vosté sap, la Generalitat Valenciana, en compliment del manament estatutari contingut en l'Estatut d'autonomia, va promulgar la Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'ús i ensenyament del valencià, el preàmbul de la qual assenyala la necessitat de recuperar l'ús social i oficial del valencià.

La citada llei va significar, d'una banda, el compromís de la Generalitat Valenciana de defensar el patrimoni cultural de la nostra Comunitat Valenciana i, especialment, la recuperació del valencià, definit com "llengua històrica i pròpia del nostre poble", i d'una altra banda, superar la relació de desigualtat existent entre les llengües oficials de la Comunitat Valenciana, el valencià i el castellà.

La cooficialitat lingüística instaurada per la Constitució espanyola, que reconeix com a llengua oficial d'una determinada comunitat autònoma, no solament l'idioma castellà sinó també el propi d'eixa comunitat autònoma, va modificar notablement l'ús, tant privat com oficial, de les diverses llengües en el territori de l'Estat espanyol; és per això que les comunitats autònomes amb idioma cooficial propi han legislat en la matèria, mitjançant lleis denominades de normalització lingüística, a fi de fomentar l'ús de la llengua cooficial (especialment en aquells àmbits oficials: administració pública, educació, mitjans de comunicació, etc.) amb l'objectiu que esta assolisca cotes similars a aquelles que corresponen al castellà com a idioma oficial en tot el territori de l'Estat.

Esta necessitat de potenciar la presència lingüística de la llengua valenciana en l'àmbit de la nostra Comunitat i, especialment, en la vida social i oficial dels valencians, determina que el Govern valencià es trobe autoritzat per a dissenyar polítiques directament encaminades a fomentar l'ús del valencià, per això la posada en pràctica d'estratègies normalitzadores, qualificables com el normal desenvolupament de les previsions contingudes en la Constitució espanyola, que considera la riquesa de les distintes modalitats lingüístiques d'Espanya com a patrimoni cultural objecte d'especial respecte i protecció, i en l'Estatut d'autonomia i la Llei d'ús i ensenyament del valencià, per la qual cosa l'Administració pública valenciana està obligada a garantir la normalització lingüística.

En efecte, el disseny de polítiques de normalització lingüística, autoritzades i plenament legals d'acord amb la normativa vigent, atesa la necessitat existent de recuperar el patrimoni lingüístic dels valencians de la situació de desigualtat en la qual es troba immers davant el castellà, troba com a límit lògic els drets reconeguts constitucionalment, estatutàriament i legalment als ciutadans d'esta

Comunitat. En definitiva, la normalització lingüística no pot aconseguir-se ni ha de fer-se sobre la base de la infracció de les disposicions vigents.

Així mateix, senyoria, hem de comunicar-li que la Llei valenciana 4/1983, de 23 de novembre, d'ús i ensenyament del valencià, dictada com a desplegament de l'Estatut, estableix en el seu art. 2 que el valencià és la llengua pròpia de la Generalitat i de la seua Administració pública, i de l'Administració local i de totes les corporacions i institucions públiques que en depenguen. I l'art. 28 de la llei referida indica que els ens locals fomentaran l'ús del valencià en totes les activitats administratives.

Els ciutadans valencians, en les seues relacions amb els poders públics, tenen dret (un dret territorialment delimitat) a usar la llengua cooficial que trien i este dret, conseqüentment, genera en els poders públics la corresponent obligació d'adaptar les seues estructures a la situació de cooficialitat vigent en la nostra Comunitat, perquè en tots els casos l'exercici de la llibertat d'opció i l'eficàcia de l'elecció estiguen garantits; per això, la falta de mitjans que sa senyoria al·lega en el seu informe i, concretament, la no-capacitació lingüística dels funcionaris de l'Ajuntament no pot ser acceptada per esta institució, ja que han transcorregut més de 20 anys des de la promulgació de la Llei d'ús i ensenyament del valencià, els principis de la qual són clars i terminants, i no necessiten cap interpretació. Per això, la no-adaptació de l'estructura de l'Ajuntament de Benaguasil a la cooficialitat lingüística comporta una limitació a l'exercici dels drets lingüístics dels ciutadans i que esta institució no pot acceptar de cap manera, ja que l'Administració valenciana ha de ser un referent i marcar la pauta de l'ús del valencià, i respectar sempre els drets individuals i de tolerància, respecte, i aplicació de la Llei, ja que la integració lingüística en les dues llengües oficials de la Comunitat Valenciana és un deure de tots els ciutadans i comporta l'obligació per als poders públics de facilitar els instruments necessaris perquè així siga. I, en el cas que ens ocupa, fomentar els cursos de formació lingüística dels funcionaris municipals perquè puguen atendre el servei que tenen encomanat amb normalitat, tant en valencià com en castellà.

El dret a la no-discriminació per motius lingüístics apareix expressament consagrat en el paràgraf tercer de l'article 7.e del nostre Estatut d'autonomia ("ningú no podrà ser discriminat per raó de la seua llengua").

Per la seua banda, i en l'àmbit de les relacions oficials, este principi general de no-discriminació es concreta, en l'article 11 de la Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'ús i ensenyament del valencià, en el dret que assistix cada ciutadà a triar, en les actuacions iniciades a instància de part, la llengua en la qual desitgen que l'Administració els comuniqui aquells aspectes que els interessin, i en les actuacions iniciades d'ofici, en el dret a indicar la llengua en la qual desitgen que l'Administració es comuniqui amb ells, siga quina siga la llengua en la qual esta actuació haguera estat iniciada. Amb tot això, a més a més, es reitera el mandat contingut, a escala estatal, en l'article 36 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu

comú, sobre la llengua que cal emprar en la tramitació dels procediments administratius.

Partint d'estos fonaments legals, resulta evident el dret que assistix el promotor de la queixa a sol·licitar que les comunicacions practicades per l'administració siguen portades a terme en la llengua sol·licitada (en este cas, el valencià). Des d'este punt de vista, la realització de comunicacions exclusivament en castellà portades a terme una vegada que l'administrat ha manifestat la seua voluntat que estes comunicacions es practicaren en valencià, constituïx una limitació del dret reconegut als ciutadans i, per tant, una extralimitació no justificada en el disseny de les polítiques de normalització.

En conseqüència, i com no podia ser d'una altra manera, és missió d'esta institució vetlar pel compliment dels preceptes constitucionals, estatutaris i legislatius citats, i són constants les recomanacions del Síndic a l'Administració pública, tant autonòmica com local, perquè els impresos, formularis i models, etc. que utilitze siguen redactats en les dues llengües cooficials de la Comunitat Valenciana, valencià i castellà, d'acord amb la legislació vigent.

Per tot això, l'Administració pública ha de trobar, a l'hora d'elaborar les necessàries polítiques de normalització lingüística, el punt de just equilibri entre les necessitats de fomentar i potenciar l'ús social i oficial del valencià, i retornar-lo a una situació d'igualtat amb el castellà, i els drets lingüístics reconeguts a tots els valencians, siga quina siga la seua realitat idiomàtica. Un punt d'equilibri que, la majoria de vegades, es trobarà en la remissió de documents bilingües, fins i tot amb preferència (a través de la seua ubicació en primer lloc, lletra més gran o negreta) del valencià, amb la finalitat d'assolir els objectius de normalització.

Finalment senyoria, independentment de la qüestió de fons, en la tramitació del present expedient s'ha plantejat una qüestió sobre la qual esta institució no pot deixar de pronunciar-se. I és que, com vosté sap, l'expedient de queixa s'inicia com a conseqüència d'un escrit dirigit a esta institució pel Sr. José Espinosa Faus, redactat íntegrament en valencià, per la qual cosa, òbviament, la petició que esta institució li va dirigir, senyoria, va ser en la llengua triada per l'interessat.

No obstant això, l'informe remés per vosté estava redactat en castellà, una circumstància que contravé el dret dels ciutadans a triar, en les seues relacions amb l'Administració, la llengua oficial amb què vol que es produïsquen les comunicacions i la tramitació dels expedients, un dret que, en conseqüència, deriva en l'obligació de l'Administració de respectar esta elecció i d'emprar al llarg de tot el procediment la llengua elegida pel ciutadà.

De conformitat amb tot el que hem exposat més amunt, formulem a l'Ajuntament de Benaguasil la següent Recomanació: que adopte, en l'àmbit de les seues competències, totes les mesures ordinàries i extraordinàries, com també pressupostàries necessàries a fi d'adaptar les seues estructures perquè els impresos, formularis, models oficials, actes, models, etc. que utilitze siguen redactats, de conformitat amb la legislació vigent, en les dues llengües cooficials a la Comunitat Valenciana, i que promoga cursos de formació perquè els funcionaris municipals adquirisquen els coneixements suficients de valencià per a atendre amb normalitat el servei que tenen encomanat.

Així mateix, li recordem el deure legal d'usar en tots els procediments administratius i en les comunicacions amb els interessats la llengua oficial elegida per estos, ja siga el valencià o el castellà, perquè allò que ha d'orientar a tots els poders públics, autonòmics i locals és salvaguardar l'opció lingüística dels ciutadans i impulsar el valencià en tots els ordres socials i, especialment, en l'Administració pública.

De conformitat amb el que preveu l'article 29 de la Llei de la Generalitat Valenciana 11/1988, de 26 de desembre, li agraiem que ens remeta, en el termini d'un mes, el preceptiu informe en què ens manifeste l'acceptació o no de la recomanació que li fem o, si s'escau, les raons que considere per a no acceptar-la.

Perquè en prenga coneixement, li fem saber, igualment, que, a partir del mes següent a la data en què s'ha dictat, la resolució serà inserida en la pàgina web de la institució.

Agraïm la seua col·laboració i la remissió del que li hem sol·licitat.

Atentament,

Emilia Caballero Álvarez
Síndica de Greuges e.f. de la Comunitat Valenciana